

וסתפַא, הָא קָא מִשְׁמָעַ לֹן: בֵּין דְּנִיקִיטַת לְהַתּוֹרָה בַּיָּדִית, הַרְיָה אֲפָעָל גַּבְדָּלָא אָמָר אֶלְאָ, "בָּהּ" – בַּמְּאָן דָּאָמָר "בָּמָה שְׁכַתּוּב בָּהּ", דְּמִינִי. כִּי בַּחֲזֹקָתוֹ אֶת סְפַר הַתּוֹרָה בַּיָּדוֹ הָוּ מַתְכּוֹן לַהֲשָׁבָעָ בָּמָה שָׁאָמוּר בָּו, וְלֹא בְּגֻוּלִים.

מתניין:
האומר: "קָוָן שָׁאָנוּ יִשְׁן", או שאמר: "קָוָן שָׁאָנוּ מְדָבֵר", או "שָׁאָנוּ מְהֻלָּן", ובגמריא יתבראך כיצד היה לשונו.⁽³⁾

וכן האומר לאשתו: קָוָן שָׁאָנוּ מִשְׁמָשׁ –
הרֵי זה – כל אחד ואחד מאלו – ב"לא
יהל דבריו".⁽⁴⁾

וזאי בעית אימא, אפשר להעמיד את הכריות באופין אחר:

הירושא והמציאות מדברים כאשר ספר התורה מונח לפניו, ולכן כשהוא אומר "בתורה" הוא מתכוון להשבע בגווילים, וכשאומר "בָּמָה שְׁכַתּוּב בָּהּ" הוא נשבע בשמות הקדושים שבה.

ואילו הסיפה מדברת כאשר הוא מחזיק את ספר התורה بيדו, וכמו שהעמידה רב נחמן בתירוץ הראשון. אלא, שאין לגרוס בסיפה שהוא נשבע "בה" ובמה שכותוב בה", כי דבר פשוט הוא, ונכלל בדברי המציאות.

אלא, יש לגרוס בסיפה [שכאמור, העמדנהו עתה שהיא מדברת בכוגן שהוא מחזיק بيדו את התורה], שנשבע "בה" בלבד!

[הגירסה להלן היא לפי גירסת הר"ן!]

"שָׁאָנוּ" ב"ו"ד.
ופירושו של הר"ן הוא בהכרח לפי הסובר שהמשנה כפושטה ואמר בלשון הזה שעובר מדרבן על בל יהל ואף שאון בו ממש; ואם כן למדנו מדבריו, שאם יאמר "קָוָן שָׁאָנוּ יִשְׁן" לא יהיה בו איסור אפילו מדרבן.

וטעמו, משום שלא אסרו חכמים אלא אם הוא בדרך "מתפיס חפצא אנטשיה", שאסר את השינה עליון. אבל אם אסר את עצמו מלישון, הרי אפילו מדרבן אין ממש בנדורו, וכן נראה גם מדברי המאירי בפירוש המשנה; וכעין זה כתוב ב"חוון איש" סימן קלו לדף ה סקי"א, בדעת הרא"ש בשבועות.

4. אף שלשון הפסוק ולשון המשניות הוא "לא יהל דברו", בכל זאת הגمراה משתמשת בלשון "בל יהל".

3. בגמריא מתבארים שני אופנים בביואר המשנה:
האחד: שאמר "קָוָן עַיִן בְּשִׁנְהָה", אבל אמר בלשון השני במשנה, אין הנדרים חלים כיון שהדריך עצמו בדבר שאון בו ממש, ובגמריא יתבהיר מי קא משמע אין משנתנו.

השני: אכן אמר כלשון השני במשנה "קָוָן שָׁאָנוּ יִשְׁן", שפירוש לשונו הוא: "מה שָׁאָנוּ יִשְׁן הָא עַל קָוָן", ואף שנדר בדבר שאון בו ממש הוא, בכל זאת מדרבן חלים הנדרים אף על דבר שאון בו ממש.

וכתיב הר"ן: ביכולתו גרשין "שָׁאָנוּ יִשְׁן" בלבד י"ד, ובשבועות [כלומר: במשנה השנואה לקמן טו ב בעניין שביעות] גרשין: "שָׁאָנוּ יִשְׁן" ב"ו"ד, دمشום דבנדרים מתפיס חפצא אנטשיה תני لهו בלשון "שָׁאָנוּ", כלומר: "מה שָׁאָנוּ", ומשום דבשבועות אסר אנטשיה תני لهו בלשון